6. Planul

Cetitorii ne vor ierta dacă am fost aduşi să dispunem materialul necesar acestor reflecţii după un plan dincolo de care vor găsi tabla categoriilor kantiene.

Intenţia noastră în cursul acestor consideraţiuni nu este critică, ci descriptivă. Nu ne propunem să aflăm condiţiile în care e posibilă orice metafizică românească, şi nici să încercăm, pe teren kantian, o deducţie transcendentală a categoriilor româneşti ale înţelegerii (ceea ce, din punct de vedere criticist, ar cuprinde poate chiar o contradicţie *in adjecto)*. Ceea ce urmărim este mai curând o descriere fenomenologică a ideii de existenţă în gândirea românească, adică desprinderea câtorva cotituri şi răspântii esenţiale ale acestei gândiri atunci când reflectează asupra existenţei, aşa cum ni se înfăţişează în experienţa imediată a gândirii fiecăruia, de îndată ce încearcă să se formuleze în româneşte.

Dacă am urmat planul unei analize categoriale, nu este pentru că nu am fi putut urma altul şi nici pentru că, în această ordine, articulaţiile gândirii româneşti pot fi surprinse mai uşor de către cei deprinşi cu ale filosofiei. S-ar putea totuşi ca procedeul kantian, de a folosi felurile